

Peter Kolšek

ZDAJ JE ČAS

Ko veter pod večer
odpahne težka vrata morja,
preplavi nebo ugasnjena svetloba,
v globočinah pa zeleni žamet
zastre lesket neizbrušenih vrtov.

Zdaj je čas za kratko opravilo:
Je v nas ljubezen?
Nas kdo ljubi?
Je še kaj
pod večerne gladine trepetanjem?

POLETJE

Udarci svetlobe prižigajo bronaste gore.
Bivališča, ki še tlijo na zahodni strani,
so žerjavica jutra.
Živimo kot podivjana zel:
v kromosomsko čisti vodi zraka.
Naša meja je golota:
spodaj čist kamen,
zgoraj bel oblak.
In kmalu: nezanesljivo
šivanje kresnic v težkem vročem mraku.

CERKEV NA OTOKU

Pod »cerkveni prag kamenit«
sem zakopal svojo mlado grivo.
Tam je zorela četrto stoletja
in zdaj, ko se vračam,
gnezdijo v njej netopirji.

O ljube, mrzle ptice spomina,
ki se ponoči s konicami kril
zabadate v sanje, podnevi pa
v slepih očeh hranite lesk,
ki nikomur ne sveti.

Na otok se vrača tudi jesen.
Ciprese pred cerkvijo že žugajo
raztrganemu nebu.
Vsem, tudi meni,
zmeraj bolj domača je zemlja.

AVGUST V TUILERIJAH

Nenaden veter je platanam
privzdignil temnozeleno krila
in jim razgrnil gola stegna.
V krošnjah se že koti jesen.

V belem pesku deček se igra,
ob njem sedi črna, žalostna gospa
– kot da nekdo, ki bi priti moral,
ni prišel. In zdaj je pozno.

Molče mižim. Z lepega obraza
skušam brati temnopis. Zaman.
Ko bi vsaj, kot veter malo prej,
lahko kolena ji odkril.

S KRASA

Kadar se vračamo s Krasa,
se za hrbti drstijo pletenke,
ki jih z veseljem rahljamo,
pred nami pa plešejo jase,
razlite iz bokalov svetlobe.

Pred očmi se že klatijo črni
madeži, zogleneli rubini terana.
To so nekdanja ljubeča srca,
ki zdaj bivajo vijoličasto.
Zadnji ostanki trepetanja.

ŠE ZMERAJ DEŠKE IGRE

Še zmeraj kje leži pozabljen kos sveta.
 Na bok prevržen hrib,
 ki na njem ruša v vetru trepeta,
 bodikljavi rob ozar,
 na katerem sončna luč že leta
 v miru z leskami poseda.

Ali, seveda, opuščen železniški nasip,
 kjer ob vznožju stare podkve
 s konzervami in plastiko medijo . . .
 Za čarovnijo,
 ki le četa otročajev jo spozna,
 ko zapusti ogrado vrta znanega,
 nad njimi pa se prožijo tople,
 predpomladne mačice.

O čas, ko deček se je skrilo očetu!
 A še zmeraj deške igre so na svetu.

V DVOJE

Končno sama, čisto sama sva ostala.
 Sebi vina, tebi vode bom dodal,
 saj preden izdihne dan,
 bi rad še s tabo pokramljal.
 Tako naglo življenja nitka se suklja . . .
 neopazno menjajo se sonca in deževja.
 No, sedanjost pusta ni,
 kot je vihrava,
 pritlikav veter pač, ki prah vrtil . . .
 O prihodnosti molčim najraje:
 dokler bo vina,
 slabše ne bo, kot je bilo.
 In ženske?
 Res, o ženskah bi dolgo ti lahko razkladal,
 brez okrasja, zdaj sva sama . . .
 A ti že spiš, mrcina pasja!

BOŽJE

Bog je povsod,
tudi v mojih čevljih,
razlaga po nočnem radiu gospa.

Ah, tako smo duhapolni,
božje nas hitreje obliva,
kot zmore brisati mrtvaški prt.
In sveti duh že za zajtrk
zoblje duhovitost.

Zato, gospa nespečna,
če kaj po nožici vas otiplje,
je bog gotovo, ki bi rad
k vam više gori se povzpel.

Utihnite trombe radijske:
naj se zasliši božji spev!

ZMENEK NA ŽALAH

Tihoten, mrk je drevored.
Le listje po kostanjih še brli.
In ko pada, ugaša zadnji
prezreli vrč luči –
dokler se ne razlije
v črede trepetavih sveč,
ki v noč jih vodijo nagrobniki...

Zagotovo tu je smrt doma.
Je res najskrivnostnejša ljubezen?
Bolj kot od ljubezni sem pijan,
bolj sem od smrti trezen,
kadar me polglasno kliče...
Pridi, ljubica, bosa pojdiva
čez goreče krizantemne griče.